

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 21 kwietnia 2015 r., odmówił wnioskodawcy E. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczona nie spełniła łącznie wymaganych warunków do uzyskania świadczenia przedemerytalnego:

- na wymagane 35 lat pracy ubezpieczona udowodniła łącznie 31 lat, 10 miesięcy i 22 dni okresów ubezpieczenia, w tym okresów składkowych 24 lata, 4 miesiące i 22 dni, okresów nieskładkowych 7 lat, 6 miesięcy. Do stażu pracy nie uwzględniono okresów urlopu bezpłatnego tj., 11/07/1979 – 13/07/1979, 17/07/1979- 19/07/1979. Nie rozpatrywano pracy w gospodarstwie rolnym u rodziców w zakresie wakacji, ponieważ pozostaje bez wpływu na prawo do świadczenia

/decyzja – k. 22 – 23 akt ZUS/

W odwołaniu z dnia 02 czerwca 2015 r. wnioskodawczyni wskazała, że decyzja organu rentowego jest dla niej krzywdząca z powodu nieprzyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 5/

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

E. S. urodziła się w dniu (...)

/bezsporne/

W dniu 21 kwietnia 2015 r. wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

/wniosek – akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 czerwca 2015 roku uchylono decyzję z dnia 13 maja 2015 roku ZUS –u ponownie odmawiając ubezpieczonej prawa do świadczenia przedemerytalnego. Nie uwzględniono okresów do stażu pracy: 11/07/1979 – 13/07/1979, 17/07/1979- 19/07/1979 urlop bezpłatny oraz 16.12 1975 r – 11.06.1979r okres pracy w gospodarstwie rolnym u rodziców / decyzja akt ZUS /.

Z załącznika do decyzji z dnia 17 czerwca 2015 roku wynika, że wnioskodawczyni staż pracy ogółem wynosi 31 lat 10 miesięcy 22 dni (załącznik do decyzji z dnia 17 czerwca 2015 roku).

Ubezpieczona udowodniła w sposób bezsporny łącznie 31 lat, 10 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym okresów składkowych 24 lata, 4 miesiące i 22 dni, okresów nieskładkowych 7 lat 6 miesięcy

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawczyni w spornym okresie czasu nie w sposób stały podejmowała pracę w gospodarstwie rolnym rodziców. Wnioskodawczyni uczyła się w szkole w Ł. oddalonej o około 60 km. Gdy była potrzeba to przyjeżdżała codziennie do rodziców , ale co do zasady mieszkała ona w internacie. Przyjeżdżała w okresie wakacji i ferii. W czasie kiedy nie mieszkała w internacie jeździła codziennie do Ł. autobusem rano o 6 i wracała wieczorem o 17 i pomagała rodzicom w pracach w polu około 2- 3 godzin dziennie ponieważ po późnym powrocie ze szkoły nie było możliwości pracować

dłużej. Wnioskodawczyni pracowała w gospodarstwie rolnym codziennie w weekendy i wolne dni / zeznania świadka Z. A., H. N., wnioskodawczyni – k. 21 /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty załączone do akt sprawy o zeznania świadków. Sąd przypisał przymiot wiarygodności zeznaniom świadków, wnioskodawczyni na okoliczność tego, że praca w gospodarstwie rolnym rodziców nie była przez wnioskodawczynię wykonywana w sposób stały oraz co najmniej 4 godziny dziennie. Nie pozostawała z rodzicami we wspólnym gospodarstwie domowym cały czas mieszkając w internacie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013, poz. 170 ze zm.) Nr 120, poz. 1252, z późn. zm.), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych", i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn,

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z art., 2 ust. 2, za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o emeryturach i rentach z FUS".

W myśl art. 2 ust. 3, Świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Osoba ubiegająca się o prawo do świadczenia przedemerytalnego musi spełniać łącznie przesłanki wymienione w art. 2 ust. 1 (w jednym z 6 punktów tego przepisu) i wymienione w ust. 3 art. 2.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd przyjął za udowodniony staż pracy ubezpieczonego wyliczony przez organ rentowy wynoszący 31 lat, 10 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Zgodnie z treścią tego przepisu ust. 1 pkt 1, do dnia rozwiązania stosunku pracy ubezpieczony – mężczyzna musi ukończyć co najmniej 61 lat. Wnioskodawca nie spełnił przesłanki wieku wskazanej w tym przepisie, bowiem 61 lat ukończył w dniu 5 lipca 2014 r., a nie do daty rozwiązania stosunku pracy w dniu 31 sierpnia 2012 r. Nadto nie rozwiązano z nim stosunku pracy z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy.

Wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki stażu wymaganej w pkt 5 ust. 1 art. 2 ustawy, gdyż nie posiada okresu uprawniającego do emerytury, wynoszącego co najmniej 35 lat.

Skoro przesłanki wskazane w poszczególnych punktach ust. 1 art. 2 ustawy muszą być spełnione łącznie, to brak spełnienia choćby jednej przesłanki skutkuje brakiem możliwości przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Nie zaliczono wnioskodawcy okresu od 16 grudnia 1975 roku do 11 czerwca 1979 pracy w gospodarstwie rolnym, gdyż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawczyni nie spełniła łącznie przesłanek prawnych określonych w art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników. Nie można bowiem uznać, że wnioskodawczyni w spornym okresie pozostawała z rodzicami we wspólnym gospodarstwie domowym skoro zamieszkiwała w internacie. Nadto nie pracowała ona stale w gospodarstwie rolnym co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków jak i samej wnioskodawczyni.

Wskazać również należy, że przesłanką zaliczenia do okresów składkowych okresu pracy w gospodarstwie rolnym, o którym stanowi art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS jest znaczący dla funkcjonowania tego gospodarstwa wymiar czasu pracy, za który uważa się wymiar co najmniej połowy pełnego wymiaru czasu pracy. /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2011 r. II UK 305/10 LEX nr 852557/

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawczyni jakkolwiek pomagała swoim rodzicom, to jednak nie wykonywała obowiązków pracy w gospodarstwie rolnym co najmniej 4 godziny dziennie mieszkając w internacie czy dojeżdżając codziennie do oddalonej o 60 km szkoły co powodowało, że mogła ona wykonywać jakiejkolwiek prace w gospodarstwie dopiero po godzinie 17 tej. Nie można zatem stwierdzić by obowiązki jakie wykonywała wnioskodawczyni przekładałyby się znacząco na funkcjonowanie gospodarstwa. Podkreślić należy, że rodzice wnioskodawcy nie wykonywali innych obowiązków zawodowych i wątpliwym wydaje się by wnioskodawczyni musiała wykonywać znaczącą ilość obowiązków w gospodarstwie.

W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania i w związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Sąd przyznał ze Skarbu Państwa –Kasy Sądu Okręgowego w Łodzi dla adwokata M. Ś. kwotę 73,80 (siedemdziesiąt trzy 80/100) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2014 roku poz. 635 ze zm.) koszty pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu ponosi Skarb Państwa. W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz.461) zasądzając opłatę za czynności adwokackie z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Stosownie do § 12 ust. 2 w/w rozporządzenia stawki minimalne w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego wynoszą 60 zł. Zgodnie z § 2 ust.3 w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1 § 2, Sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Z tych względów Sąd zwiększył należną kwotę o kwotę podatku VAT tj. o kwotę 13,80 zł.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy i pełnomocnikowi